

Ad § 119: Sidste punktum i bestemmelsen synes at give anledning til betænkeligheder. De personer, der er optaget på institutioner, er mere afhængige end de fleste andre borgere, og de bør have en klagemulighed til en uafhængig instans, dvs. til ankestyrelsen.

I cirkulære nr. 129 af 7. juni 1973 om den sociale ankestyrelse pkt. 3 hedder det, at „fra lovens ikrafttræden henlægges til den sociale ankestyrelses område klagesager vedrørende enkeltpersoners rettigheder og pligter efter de sociale love, bortset fra klager over institutionsbehandling og klager over forsorgens udøvelse.“ Denne affattelse er allerede tvivlsom efter gældende lovgivning. Der synes grund til at få opklaret, hvorledes situationen vil være efter bistandslovens ikrafttræden. Det svar, som socialministeriet har givet på socialudvalgets spørgsmål 11 (Blad nr. 831 s. 15-16), synes ikke at give fuld afklaring, se særligt s. 16, venstre spalte, 2det afsnit. Den forsvarlige løsning må formentlig gå ud på, at socialministeriet (eller socialstyrelsen) på grundlag af klager eller inspektion optager generelle spørgsmål til overvejelse og afgørelse. Men dette må ikke afskære den sociale ankestyrelse fra at optage konkrete klager fra institutionsbeboere til behandling. Disse klager kan f.eks. vedrøre de optagnes bevægelsesfrihed

og deres fritagelse for at deltage i kollektive arrangementer.

Ad § 127: Det er et spørgsmål, om ikke fristen for en foreløbig anbringelse uden for hjemmet bør gøres kortere end 2 måneder.

Ad § 128, stk. 2, jfr. § 65, stk. 5 og § 124: Hvis det sociale udvalg har medvirket til en plejeanbringelse, har plejeforældrene ingen mulighed for at indbringe en sag om flytning eller hjemgivelse for den sociale ankestyrelse eller landsretten. For dette kan anføres gode grunde. Det bør dog bemærkes, at reglen kan bevirke, at plejeforældre bliver mindre interesserede i at modtage plejebørn via det sociale udvalg. Hvis f.eks. en enlig mor udviser stærk passivitet og hendes børn vantrives, og det sociale udvalg tager initiativet til en anbringelse efter bistandslovsforslaget § 33, stk. 1 nr. 3 (nu børne- og ungdomsforsorgslovens § 27, stk. 2 nr. 6) i familiepleje og plejen udstrækkes over en rum tid, synes det ikke rimeligt, at plejeforældrene er afskåret fra den rekurs og domstolsprøvelse, som private plejeforældre har. Der synes her at være en glidende overgang til de tilfælde, hvor moderen, der ikke uden føje føler, at det sociale udvalg er foruroligt ved tilstanden, selv tager initiativ til at få børnene anbragt i pleje.